Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η κυρία Ντ' 'Αβέρν, εὐνοουμένη τοῦ 'Αντιβασιλέως, πρὸς τοῦ δοῦκα ντὲ Ρισελιέ).

'Αγαπημένε μου,

Χάρηκα ἐξαιρετικὰ μόλις ἀντίκρυσα τὴν ἐπιγραφὴ στὸ φάκελλο μιᾶς ἐπιστολῆς, ποὺ ἔλαβα σήμερα προϊ.... Γνώρισα τὸν γραφικό σου χαρακτῆρα καὶ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε γοργὰ ἀπ' τὴ χαρά της...

Τί ἀπογοήτευσι ὅμως, φίλε μου, μόλις διάβασα τὶς λίγες γραμμὲς ποὺχε χαράξει τὸ χρυσό σου χεράκι...

Μὰ γιατί εἶσαι τόσο σκληρός; Γιατί νὰ μὴ διαβάσω καὶ γὼ μιὰ φορὰ λίγα τρυφερὰ λόγια ἀγάπης, ποὺ νὰ προέρχωνται ἀπὸ σένα; Γιατί νὰ βγαίνη πάντα ἡ ἄσπλαχνη εἰρωνεία ἀπὸ κάθε λέξι, ἀπὸ κάθε φράσι ὅλων τῶν ἐπιστολῶν ποὺ παίρνω ἀπὸ σένα;

Δὲν ἀφίνεις εὐκαιρία ποὺ νὰ μὴ μὲ εἰρωνεύεσαι... Μὲ κοροϊδεύεις σὰν μικρὸ παιδὶ καὶ σὲ ὅ,τι πῶ θὰ βρῆς πάντα τὸν ἀντίλογο! Μοῦ φαίνεται, ἀγαπημένε μου, ὅτι δὲν ἀξίζω μιὰ τέτοια ταχτικὴ ἐκ μέρους σου... Δὲν ἔκανα τίποτα ποὺ νὰ σ' ἔχη πικράνει ἢ νὰ σ' ἔχη θυμώσει...

Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω ποιὲς ἀφορμὲς προκάλεσαν τὴν τόση ἀπέχθειά σου σὲ μένα... Γιατί μὲ ἀποστρέφεσαι ἔτσι; Γιατί;

Σταματῶ ὥς ἐδῶ μὲ μιὰ θερμὴ παράκλησι: Νὰ μοῦ γράψης ἀμέσως τί ἔχεις μαζύ μου... Γιὰ ποιὸ λόγο τηρεῖς αὐτὴ τὴν ἐχθρικὴ στάσι ἀπέναντί μου... Περιμένω, φουρκισμένη, δυσαρεστημένη μαζύ σου, μὰ δὲν μπορῶ νὰ μὴ σὲ φιλήσω γλυκά, μὲ πόνο, μὲ ἄφθαστη ἀγάπη, παιδί μου χρυσό.

Α.

* * *

('Η ἴδια στὸν ἴδιο). Παρίσι, 24 Ἰουλίου 1715.

'Αγαπητέ μου Δούξ,

Ἔλαβα σήμερα τὴν ἀπάντησί σου στὸ χθεσινὸ γράμμα μου... Ἦταν γεμάτη αὐθάδειες, εἰρωνεῖες, κοροϊδίες καὶ τὰ διάφορα ἄλλα συνηθισμένα σου... Ἐπὶ πλέον δὲ ὁ φάκελλος εἶχε καὶ τὸ σῆμα σου ἀπ' ἔξω, φαρδὺ-πλατύ, εἰς τράτον ὥστε ὅλοι πῆραν εἴδησι πὼς μοῦγραφες ἐσύ...

Ἄκουσε, φίλε μου, νὰ σοῦ πῶ κάτι, πολὺ σοβαρὸ καὶ ὁριστικὸ πειὰ αὐτὴ τὴ φορά: Ἂν σ' ἔπιασε τώρα τελευταία ἡ μανία νὰ μὲ ἐκθέτης στὰ μάτια τοῦ κόσμου καὶ νὰ μὴν ἀφίνης περίστασι ποὺ νὰ μὴ μὲ χτυπᾶς κατάστηθα μὲ τὰ πικρά σου λόγια, θᾶταν καλὰ νὰ σταματήσουμε ὥς ἐδῶ καὶ νὰ μείνουμε γιὰ τὸ μέλλον δυὸ καλοὶ φίλοι... Μὴ μοῦ ξαναγράψεις δὲ στὸ ἑξῆς καθόλου, γιατὶ ἀσφαλῶς θὰ δυσαρεστηθοῦμε γιὰ καλά.

Τί τὰ θέλεις, φίλε μου... Μπορεῖ κανένας νὰ μὴ χωνεύη ἕνα πρόσωπο... Φαντάζομαι ὅμως ὅτι ἂν ἔπαιρνε νὰ τοῦ γράψη μιὰ ἐπιστολή, θὰ ἐκφραζόταν κάπως εὐπρεπέστερα καὶ σεμνότερα ἀπ' ὅ,τι ἐκφράζεσαι σὺ σὲ τόσα γράμματά σου... Καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ σοῦχω κάνει τίποτα, ποὺ νὰ δικαιολογῆ τὸν θυμό σου... Πάντα ἤμουν γιὰ σένα ἡ ἀγαπημένη καὶ καλὴ σύντροφος... Πάντα σὲ μένα ἐρχόσουν νὰ πῆς τὶς πίκρες σου καὶ τὴν ἀγανάκτησι τὴν ἀνίσχυρη ποὺ σ' ἔπιανε γιὰ τὸν Δεῖνα ἢ τὸν Τάδε ὑπουργὸ τοῦ 'Αντιβασιλέως, ποὺ μὲ τὶς πλάτες τοῦ παντοδύναμου κυρίου των σὲ κατέτρεχαν... Τί ἦταν αὐτό, Θεέ μου, ποὺ μεσολάβησε μεταξύ μας καὶ σ' ἔκανε ν' ἀλλάξης τόσο ἀπότομα κι' ἀπάντεχα; Δὲν ξέρω...

Πρόσεξε μονάχα μὴ μετανοήσεις γιατὶ μὲ δυσαρέστησες...

Α.

* * *

('Η κ. Ντὲ Γκομπριὰν πρὸς τὸν στρατάρχη δοῦκα ντὲ Ρισελιέ).

'Αγαπητέ μου Δούξ,

Ἄρχισες, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ μοῦ γίνεσαι ἀνυπόφορος μὲ τὶς ἀπιστίες σου καὶ τὴ συστηματικὴ ἀπουσία σου στὰ ραντεβοῦ μας...

Τὰ συμφωνοῦμε καλὰ-καλά, ὁρίζουμε τὴν ὥρα καὶ τὸν τόπο, πάω, σὰν κουτὴ ποὺ εἶμαι, πρώτη καὶ καλύτερη ἐκεῖ, περιμένω... περιμένω... ὧρες ὁλόκληρες, ὥς τὸ βράδυ!

Μὲ πνίγει ἡ ἀγωνία, στρέφω τὸ κεφάλι μου παντοῦ, ὥρα μὲ τὴν ὥρα ξαφνιάζομαι, νομίζοντας πὼς ξεπροβάλλεις ἀπὸ κάπου, μὰ χαμένα πᾶνε ὅλα... Φεύγω πάλι γιὰ τὸ σπίτι μου, μὲ πόνο καὶ λύσσα στὴν ψυχή, γιὰ τὴν ἀχαρακτήριστη διαγωγή σου.

Μοῦ φαίνεται λοιπὸν πὼς ὅλα πειὰ θὰ τελειώσουν μεταξύ μας, ἂν ἐξακολουθήσεις τὴν ταχτική σου αὐτή... Ἔχασες — κατὰ τὰ φαινόμενα — τὴ σειρά, ἀγαπητέ μου... Δὲν μπορεῖς δηλαδὴ νὰ βρῆς σειρὰ μέσα στὶς ἀτελείωτες περιπέτειες, ποὺ πλέξες, ὅλα δὲ αὐτά: φιλενάδες, ραντεβοῦ, ὧρα, τόπος, πάρε-δῶσε μὲ τὴ μιὰ καὶ μὲ τὴν ἄλλη, γίναν σαλάτα στὸ μυαλό σου καὶ ἔχασες κυριολεκτικῶς τὸν μπούσουλα, παμφίλτατε...

Δὲν ξέρω πόσες ἄλλες μπορεῖ νὰ σὲ περιμέναν καὶ νὰ σὲ περιμένουν τὴν ἴδια ὥρα μὲ μένα... Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι πειὰ νὰ καταντήσω νευρόσπαστό σου, γιὰ νὰ μὲ στέλνης πότε δῶ καὶ πότε κεῖ νὰ περιμένω στὰ χαμένα... Καὶ κεῖ ποὺ μὲ τρῶν ἐμένα τὰ φείδια καὶ φουράζω ἀπὸ λύσσα καὶ πεῖσμα, μοῦρχεται σωστὴ τρέλλα μόλις σκεφθῶ ὅτι τὴν ἴδια ὥρα ἐσύ, γυρμένος σ' ἀλληνῆς ἀγκαλιά, δέχεσαι ξέννοιαστος τὰ φιλιά της...

Καὶ ὄχι μονάχα τὴν ὥρα ἐκείνη, μὰ καὶ τώρα ἀκόμα ποὺ σοῦ γράφω, εἶμαι ἱκανὴ νὰ σὲ σκίσω ἂν σ' εἶχα μπροστά μου...

Λοιπόν, ἀγαπημένε μου (ἐπαναστατεῖ ἡ ψυχή μου ὅταν σοῦ δίνω τὸν τίτλο αὐτό, μὰ τὰ χείλια μου, ἄθελά μου, τὸν μουρμουρίζουν), τελείωσαν μεταξύ μας τὰ ψέμματα... Δὲν ἀντέχω πειὰ στὸ σπαραγμὸ τῆς περιφρονημένης ἀγάπης μου καὶ τῆς λαχτάρας μου, γιὰ σένα... Ἂν δὲν μ' ἀγαπᾶς, νὰ μοῦ τὸ γράψης καθαρὰ γιὰ νὰ τὸ πάρω ἀπόφασι... Ἂν ὅμως μετανοιώνεις καὶ ἐξακολουθεῖς νὰ μ' ἀγαπᾶς, τότε στεῖλε μου αὔριο βράδυ, στὰς 5, τὴν ἅμαξά σου νὰ μὲ πάρη... Νὰ παραγγείλης ὅμως στὸν ἀμαξᾶ σου νὰ μπῆ ἀπ' τὴν αὐλόπορτα τῶν μαγειρείων...

Περιμένω
Γ.

* * *

('Απάντησι τοῦ Ρισελιὲ στὴν παραπάνω ἐπιστολή).

Κυρία,

Σᾶς συμβουλεύω ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ παραμένετε διαρκῶς εἰς τὰ μαγειρεῖα, περὶ τῶν ὁποίων μοῦ γράφετε, ὅπως γοητεύετε τοὺς παραμαγείρους, διὰ τοὺς ὁποίους καὶ ἐπλάσθητε...

Σᾶς ἀφίνω ὑγείαν ὁριστικῶς, φίλτατόν μου τέκνον!

Στρατάρχης ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

* * *

('Η κυρία Ντὲ λὰ Ποπελινιὲρ πρὸς τὸν δοῦκα ντὲ Ρισελιέ).

'Αγαπημένε μου φίλε, δική μου καρδιά.

Γιατί πάντα μοῦ γράφεις τόσο ψυχρά; Γιατί στὰ γράμματά σου μέσα δὲν βρίσκω παρὰ μονάχα δυὸ-τρεῖς φράσεις ἀγάπης, ξερὲς καὶ λιγόλογες; Ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε ὑποθέσεις, ρουσφέτια, παζάρια, κτήματα, εἰσοδήματα, καὶ μὲ μιὰ λέξι ὅλα, ὅλα ἀνεξαιρέτως ὅσα δὲν μ' ἐνδιαφέρουν, καὶ μονάχα δυὸ λόγια ἀγάπης θερμῆς κι' ἀληθινῆς δὲν βλέπω μέσα στὶς ἐπιστολές σου.

Εἶμαι ὅμως ἄδικη μαζύ σου, ἀγαπημένε μου... Ξέρεις καλὰ ὅτι μονάχα γιὰ σένα ἀναντέω, ὅτι εἶσαι ἡ καρδιά μου, τὸ φῶς μου... Καὶ γι' αὐτό, χωρὶς νὰ θέλω, πονῶ φριχτὰ κάθε φορὰ ποὺ δὲν σὲ βλέπω ἢ κάθε φορὰ ποὺ δὲν ἔχω νέα σου... Ἔχεις τόσες ὑποθέσεις στὸ μυαλό σου, τὰ καθήκοντά σου εἶνε πολλὰ καὶ σοβαρὰ καὶ δὲν σ' ἀφίνουν ἴσως καιρὸ νὰ μὲ βλέπης συχνὰ καὶ νὰ μοῦ γράφης πολλά... Πολλὲς φορές, ὅταν κατορθώνω νὰ βάλω χαλινὸ στὸ πάθος σου ποὺ μὲ καίει, τὰ σκέφτομαι ὅλ' αὐτά, βρίσκω πόσο δίκαιο ἔχεις καὶ ἀνακουφίζομαι ἐξαιρετικά...

Μὰ πάλι, ὅταν ἡ λατρεία ποὺ σοῦ ἔχω, ξεχειλίζει πειὰ ἀσυγκράτητα, δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς, ἀγαπημένη μου καρδοῦλα... Τότε μοῦ φταῖν ὅλα, ὅλα, μὰ περισσότερο ἐσύ, ποὺ μὲ τὴν ἀπουσία σου προκαλεῖς τὴν ἀπελπισία μου... Τί μοῦ μένει τότε, ὅταν ἐσὺ μοῦ λείπεις; Τὰ γράμματά σου!

Σκύβω λοιπὸν μὲ ἀγωνία ἀπάνω

Ὁ τρομερὸς γόης καὶ κατακτητὴς γυναικείων καρδιῶν στρατάρχης δοῦξ ντὲ Ρισελιέ.

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

(Γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Βασιλέα!—Γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ τὴ Δημοκρατία!)

Ἐρνέστος καὶ ὁ Εὐγένιος ντὲ Σανζύ, γόνοι μιᾶς ἀπὸ τὶς ἀριστοκρατικώτερες οἰκογένειες τῆς Γαλλίας, εἶχαν μεγαλώσει μαζύ, μὲ τοὺς ἴδιους πόθους καὶ τὰ ἴδια ὄνειρα, καὶ ἀγαπιόντουσαν κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀδελφικά. Κατὰ τὴν ἐνηλικίωσί τους ὅμως συνέβη νὰ ἐκραγῆ ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση καὶ τότε οἱ δυὸ ἀδελφοὶ βρέθηκαν σ' ἀντίθετα στρατόπεδα. Ὁ Ἐρνέστος, ὁ μεγαλείτερος, ἀγαποῦσε φανατικὰ τὸν βασιλέα, ἐνῶ ὁ Εὐγένιος, ὁ νεώτερος, εἶχε ταχθεῖ μὲ τὸ μέρος τῶν ἐπαναστατῶν.

Ὅταν ἐπεκράτησε ἡ ἐπανάστασι καὶ κηρύχτηκε ἡ δημοκρατία, ὁ πρεσβύτερος ντὲ Σανζύ, φεύγοντας τὸ μίσος τοῦ τρομεροῦ Ροβεσπιέρου καὶ τῶν ὀπαδῶν του, ἐγκατέλειψε τὴν περιουσία του στὸ νεώτερο ἀδελφό του καὶ ζήτησε ἄσυλο στὴ Βανδέα. Ἡ Βανδέα, τότε ἐχρησίμευε ὡς καταφύγιο ὅλων τῶν μοναρχικῶν φυγάδων.

Μετὰ τὸ θρίαμβο τῆς ἐπαναστάσεως, ὁ Εὐγένιος ντὲ Σανζὺ ἔκαψε ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ λαοῦ τὶς εἰκόνες τῶν βασιλέων καὶ τοὺς τίτλους εὐγενείας ποὺ φυλαγόντουσαν ἐπὶ αἰῶνας στὸ μέγαρό του, ντύθηκε τὴ στολὴ τοῦ ἐπαναστάτη καὶ ἀντικατέστησε τὰ πομπώδη οἰκόσημα τῶν ἐπισκεπτηρίων του μὲ τὴν ἁπλῆ ἐπιγραφή: «Πολίτης Σανζύ».

Ἐπειδὴ ὅμως ἐντωμεταξὺ οἱ βασιλικοί, οἱ ὀχυρωμένοι στὴ Βανδέα, εἶχαν κερδίσει πολλὲς νίκες, ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Κοινῆς Ἀμύνης ποὺ ἤδρευε στὸ Παρίσι, ἀποφάσισε νὰ στείλη ἐναντίον τους τὸν γενναῖο στρατηγὸ Κλεβέρ, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τοὺς ἐξολοθρεύση.

Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν ποὺ ἀκολούθησαν τὸν Κλεβὲρ στὴν ἐκστρατεία του αὐτὴ συμπεριλαμβανόταν καὶ ὁ Εὐγένιος ντὲ Σανζύ.

* * *

Ἦταν νύχτα.

Τὰ στρατεύματα τοῦ Κλεβὲρ πλησίαζαν διαρκῶς πρὸς τὴ Βανδέα, τὴ φωλιὰ αὐτῆ τῶν εὐγενῶν ποὺ ἔμεναν πιστοὶ στὸ παλαιὸ μοναρχικὸ πολίτευμα.

Προτοῦ διατάξει τοὺς ἄνδρες του νὰ στρατοπεδεύσουν, ὁ στρατηγὸς κάλεσε τὸν ὑπασπιστή του καὶ τοῦ εἶπε:

— Πολίτα, εἰδοποίησε τοὺς σωματάρχας νὰ φέρουν μπροστά μου τὸν τολμηρότερο ἀγγελιαφόρο τους, τὸν χρειάζομαι γιὰ ὑπηρεσία.

Πέρασε μισὴ ὥρα καὶ ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Κλεβὲρ μπῆκε σὲ σκηνὴ τοῦ στρατηγοῦ, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα στρατιώτη.

— Πλησίασε, νεαρέ μου, τοῦ εἶπε ὁ Κλεβέρ, πῶς λέγεσαι;

— Σανζύ.

—Ἄ, ἔχω ἀκούσει τ' ὄνομά σου. Φημίζεσαι γιὰ γενναῖο παλληκάρι κι' αὐτὸ μὲ ἱκανοποιεῖ, γιατὶ ἔχω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ μιὰ σπουδαία ἀποστολή...

—Διατάξτε, στρατηγέ μου!

—Πρόκειται νὰ διαβιβάσης μερικὲς ἔγγραφες διαταγές μου στὸ σῶμα τοῦ Ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ, ποὺ σταθμεύει ἀνατολικὰ τῆς Βανδέας. Θὰ τὸ κατορθώσης;

—Μάλιστα.

—Αὐτοὶ οἱ διαβολοβασιλικοὶ θἄχουν ἴσως ἐγκαταστήσει στὸ δρόμο κατασκόπους...

—Θὰ τοὺς ἀποφύγω!

—Μπράβο, γενναῖε μου. Τὸ ὕφος σου μοῦ ἀρέσει...

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ Εὐγένιος Σανζὺ καβαλλίκεψε ἕνα γερὸ ἄλογο καὶ ἀναχώρησε καλπάζοντας πρὸς τὸ μέρος ποὺ τοῦ εἶχαν ὑποδείξει. Ἔπρεχε ἔτσι περίπου μιάμισυ ὥρα.

Ἔξαφνα ἕνας ἄλλος ἔφιππος φάνηκε στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου. Σπάθηκε ἀντίκρυ σπὸν Εὐγένιο καὶ φώναξε:

—Τίς εἶ; Λέγε τὸ σύνθημα, ἀλλοιῶς πυροβολῶ!

Ἡ φωνή του, ξερὴ κ' ἐπιτακτική, ἔκανε ὡστόσο τὴν καρδιὰ τοῦ Εὐγενίου νὰ σκιρτήση. Κέντησε ἔξαφνα τὸ ἄλογό του καὶ πλησίασε τὸν ἱππέα:

—Ἐρνέστε! φώναξε τότε μὲ φωνὴ πνιγμένη.

—Εὐγένιε! ἀπάντησε συγκινημένος κι' ὁ ἄγνωστος.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ντὲ Σανζὺ εἶχαν ἀναγνωρίσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κι' ἀγκαλιάστηκαν, κλαίγοντας σὰν μικρὰ παιδιά.

Ἔξαφνα, μέσα στὸν παράφορο ἐναγκαλισμό τους, τὸ ἔγγραφο ποὺ ἔκρυβε ὁ Εὐγένιος στὸ στῆθος του, ἄφησε ἕνα ἐλαφρὸ τρίξιμο.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ τινάχτηκαν τότε ἀπότομα, σὰν νὰ ξυπνοῦσαν ἀπὸ κάποιο ὄνειρο καὶ τραβήχτηκαν μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο.

Πρῶτος διέλυσε τὴ σιωπὴ ὁ πρεσβύτερος Σανζύ, λέγοντας:

—Εὐγένιε, δός μου αὐτὸ τὸ ἔγγραφο, ποὺ βαστᾶς στὸ στῆθος σου!

—Ἐρνέστε, αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς εἶνε ἄτιμο! φώναξε ὁ Εὐγένιος.

Νέα σιωπὴ ἀκολούθησε. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἐρνέστος προχώρησε κατάχλομος καὶ ἄγγιξε τὸν ἀδελφό του στὸν ὦμο.

—Εὐγένιε, ἄκουσέ με, τοῦ εἶπε. Μαντεύω, ὅτι ἀπ' αὐτὸ τὸ ἔγγραφο, ποὺ κρύβεις στὸν κόρφο σου, κρέμεται ἡ σωτηρία ὅλων τῶν βασιλοφρόνων καὶ συνεπῶς ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους. Μὲ γνωρίζεις καὶ σὲ γνωρίζω ἀρκετά. Οὔτε σὺ θὰ ὑποχωρήσης, οὔτε ἐγώ. Ἂν εἴμαστε ξένοι, θὰ λύναμε τὴ διαφορά μας μὲ τὰ ὅπλα. Τὸ ἴδιο λοιπὸν ἂς κάνουμε καὶ τώρα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὀπισθοχώρησε κάμποσα βήματα καὶ ἔψωσε τὸ πιστόλι του. Ἕνας λυγμὸς συνεκλόνισε τὸν Εὐγένιο. Θερμὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὰ μάγουλα τοῦ Ἐρνέστου.

—Ἕτοιμος, Εὐγένιε; ρώτησε μὲ ὑπόκωφη φωνή.

—Ναί, Ἐρνέστε!

—Γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὸν βασιλέα, Εὐγένιε!

—Γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὴ δημοκρατία, Ἐρνέστε!

Διπλῆ ἐκπυροσκοτήσις ἀκούστηκε...

Μὰ ἡ σφαῖρα τοῦ Ἐρνέστου Σανζὺ δὲν ἀστόχησε τοῦ σκοποῦ της. Χτύπησε τὸν Εὐγένιο στὸ στῆθος, στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ εἶχε τὸ ἔγγραφο τοῦ στρατηγοῦ Κλεβέρ, καὶ τὸν κύλισε κάτω ἀπὸ τ' ἄλογό του.

Μόλις ὁ Ἐρνέστος ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὸν δυστυχισμένο του ἀδελφὸ νὰ πέφτη ἀπ' τ' ἄλογό του, ξεκαβαλλίκεψε ἀμέσως, γονάτισε πλάϊ του κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλῆ, κλαίγοντας ἀπελπισμένα.

Ἀλλοίμονο ὅμως!... Ὁ Εὐγένιος ντὲ Σανζὺ ἦταν νεκρός.

Ὁ Ἐρνέστος ξεκούμπωσε εὐθὺς τὴ στολή του, πῆρε τὸ πολύτιμο ἔγγραφο ποὺ σπαταζε αἷμα, φίλησε γιὰ στερνὴ φορὰ τὸν ἀδελφό του, ξανακαβαλλίκεψε καὶ χάθηκε τρέχοντας σὰν τρελλὸς μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὴ σύρραξι ποὺ ἐπακολούθησε μεταξὺ δημοκρατικῶν καὶ βασιλοφρόνων, ἕνας εὐγενὴς νέος ὥρμησε στὴν πρώτη γραμμή, χωρὶς νὰ κρατάη οὔτε σπαθὶ οὔτε πιστόλι στὸ χέρι, καὶ ἔπεσε κατσουρουπημένος ἀπ' τὶς ἐχθρικὲς σφαῖρες.

Ἀπάνω στὰ κοιμπιὰ τῆς στολῆς που ὑπῆρχε χαραγμένο τὸ οἰκόσημο τῶν Σανζύ. Οἱ σύντροφοί του ποὺ ἔτρεξαν νὰ τὸν σηκώσουν καθὼς ἔπεφτε, τὸν ἄκουσαν νὰ ψιθυρίζη προτοῦ ξεψυχήσει:

—Ὦ, Εὐγένιε!... Εὐγένιε!... Συγχώρησέ με!...

Ο Ο Ο Ο ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Ο Ο Ο Ο

Ἡ Μαρία τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο...

σ' αὐτά, τὰ διαβάζω καὶ τὰ ξαναδιαβάζω ἀχόρταγα, μὰ πουθενά, μέσα στὶς γραμμές τους, δὲν βρίσκω τὰ λόγια ποὺ ποθῶ... Ναί, ψυχή μου, τὰ λόγια ποὺ ποθῶ καὶ τὰ αἰσθήματα ποὺ διψάει ἡ ἀγάπη μου δὲν φαίνονται πουθενά, μέσα στὰ γράμματά σου...

Ἔπρεπε νἆναι γεμᾶτα μὲ λόγια ποὺ κάνουν εὐτυχισμένον καὶ κεῖνον ποὺ τὰ διαβάζει...

Δὲν σοῦ γράφω ἄλλα, γιατὶ φοβοῦμαι μήπως σὲ θυμώσω, ἀγόρι μου γλυκό... Θὰ προτιμοῦσα νἆχανα χρόνια ἀπ' τὴ ζωή μου κάθε φορὰ ποὺ τὸ ἀγαπημένο μου προσωπάκι σου κατσουφιάζει ἀπὸ θυμὸ ἢ ἀπὸ λύπη...

Σὲ φιλῶ γλυκὰ λατρεία μου

Π.